

דפי יגור

יום ו', י"ג בניסן תשפ"ה, 11.4.2025, גיליון מס' 5074

אביב ועומר פסח תשפ"ה

עדכונים

1. כחלק מתפקידו של איל שריג כיו"ר צח"י הוא יהיה גם ממונה כיבוי אש. איל עבר קורס בנושא.
2. חינוך חברתי - אהוד קוטליאר עידכן כי הוא מתכנן לסיים את תפקידו במהלך מאי-יוני, מכרז על התפקיד יצא בקרוב.
3. דירות לבעלי צרכים מיוחדים במהלך השיוך (תשובה לשאלה על בסיס דיון בהנהלה) - לאחרונה, אושר בצוות השיוך להקצות מספר מגרשים לבעלי צרכים מיוחדים, שלא יהיו כלולים בשיוך. מובן שאם יהיו דירות ריקות ולא מאוישות, הקיבוץ ישתמש בדירות אלו לצרכיו.

1. ערעור יפתח שחר על החלטת ההנהלה ביחס לבקשה לעזרה בהוצאת סָפָר

הספר בא להנציח את פועלו של שלמה אורן וינברג, חבר יגור, שתרם לה רבות, אדריכל גנים מהמשמעותיים שהיו בארץ, שמוכר ככזה על ידי הטכניון, הספרייה הלאומית והוצאת בבל.

בתוכנית המשק הוקצו לתרומה לחברה הישראלית 30,000 ש"ח בסה"כ.

התקציב היחידי שגמיש הינו "הוצאות בלתי צפויות", אך אותו אנו שומרים לתקלות ובעיות בלתי צפויות שעולות. הוחלט: לקיים דיון ולקבוע קריטריונים לצוות תרומות.

2. ערעור של ענת עוגן על החלטת הנהלת הקהילה ביחס לתשלום אורחים בברכה

ענת מכירה בצורך לשלם, אבל מבקשת לערער על החלטת ההנהלה בדבר חיוב אורחים בברכה ב-10 ש"ח בימי חול וב-20 ש"ח בשבת וחג. מבקשת שיהיה הבדל בתשלום בין בנים ונכדים, לבעלי יחס קרבה אחר (דודים, בני דודים חברים וכו').

נאמר בדיון: שעלות הוצאות הברכה נאמדת ב-600,000 ש"ח ומטרת התשלום הינה לצמצם קצת את ההוצאות, גם אם העלות סימלית.

קשה מאוד לשומר בשער לעשות דיפרנציאציה בין סוגי קרבת משפחה.

הוחלט: לא לקבל את הערעור.

דפי מידע וקשר

מנהל קהילה רמי פלג (מקוצר וערוך על ידי העורך)

שיוך דירות

פרסום נוסף על מגרשים, שסומנו לבנים עם צרכים מיוחדים, וכן מגרשים שסומנו לוותיקים (קבוצה 2). במהלך מרץ פורסמה הרשימה של קבוצה 3 וקבוצות נוספות, ובמהלך אפריל - את נוהל הבחירה של מגרשי קבוצה 3. כמו כן, נבחר צוות איתור, הכולל את יאיר נויפלד, דפנה דורפמן, אודי קינן, גל שמשון והח"מ, שיראינו את המועמדים שהגישו מועמדות להחליף את עופר אדר. הצוות יראיין את המועמדים וימליץ לוועד ההנהלה על המועמד המתאים ביותר.

ישיבות הנהלת קהילה

בריכת שחייה - בישיבת הנהלת קהילה מתאריך 17.3 דנו בסוגיית התשלומים. ההחלטה משנה שעברה על כרטיסיות לא צלחה, בלשון המעטה. עלות אחזקת הברכה נאמדת ב-600,000 ש"ח ובימי שבת יש צפיפות רבה בשל ריבוי אורחים. מטעמים אלו ואחרים, הוחלט שכל אורח ישלם 10 ש"ח בימי חול ו-20 ש"ח ביום שבת וחג. מהשיחות בשנה שעברה אני זוכר את המחלוקות הרגשיות, שהיו בנושא ואין כאן נכון או לא נכון. לכן מי שמבקש לערער על ההחלטה הנ"ל, נא לכתוב לי ואזמין אותו לערער בפני הנהלת הקהילה, במידה והערעור לא יתקבל, תועבר ההכרעה להחלטת האסיפה והקלפי.

שיפוץ דירות ותיאום תשתיות - ישנם חברים המרחיבים את

ביתם ולכן נדרש היתר בנייה, והטיפול צריך לעבור דרך ועדת תכנון. לשיפוצים שנעשים בתוך הבית לא נדרש היתר. לאור מקרים, שבהם לא נעשה תיאום ונעשה נזק לתשתיות (כולל לנוי שמסביב), הוחלט על תהליך של תיאום השיפוץ (לפני השיפוץ, במהלכו ובסיומו), כולל התייחסות לביטוח ונזקים בתום הפרוייקט. כל חבר המשפץ את ביתו, מתבקש לפנות למוחמד שמרכז את התהליך ולמלא "טופס טיולים" לביצוע השיפוץ.

ישיבות ועד ההנהלה

ועדת צרכים מיוחדים - נדונה הסוגיה של הגדרת התפקיד של הוועדה לצרכים מיוחדים. הסוגיה תועלה לאסיפה לאחר התיקונים שהוצעו בהצעה המקורית. בדיון שהתקיים (עם בועז אוחנה ועו"ד גיורא מיכאלי) עלתה השאלה, האם נכון שמרכז בריאות ורווחה יהיה גם מרכז הוועדה. לשאלה שני היבטים: 1. שאלת המקצועיות, היעילות והמבנה האירגוני 2. שאלת השימוש בכספי הקרן שיועדו לצרכים הנ"ל.

ועדת אסיפה - יש צורך בהגדרת תפקיד לוועדת אסיפה ונדרשות הבהרות ביחס לנהלים באסיפה. הדיון התקיים בנוכחות עו"ד גיורא מיכאלי ואמיר אלעד, יו"ר האסיפה. היות ולא נמצאה הגדרת התפקיד לוועדת האסיפה, הוכנה הגדרת תפקיד בהתאם לתקנון הקיבוץ. בדיון שהתקיים עלה שנדרש בדיון נוסף.

נושאים נוספים

הנחות בתשלומי ארנונה - הופץ דף קריטריונים להנחות בארנונה, אנא בדקו האם אתם זכאים להנחות בארנונה ע"פ דף זה. בנוסף, חברים המעוניינים לשלם ישירות את תשלומי הארנונה למועצה ולא דרך הקיבוץ, מוזמנים לפנות למירי לוי, שתרכז את הרשימה ותנחה אתכם כיצד יש לפעול.

עידכון עלויות חדרי אורחים - נכון להיום, עדיין יש חדרי אורחים (עד אשר הללו ישוויכו לחברים), הפעילות הזו סיימה במינוס 7000 ש"ח ב-2024 (הוצאות מים, ארנונה, חשמל, תחזוקה ותפעול) ולכן המחיר מתעדכן ל-100 ש"ח ללילה במקום 50 ש"ח.

עדכון מחיר שעת עבודה של ענף הבניין לחבר - לאור עלויות שכר, המחיר לשעת עבודת בניין לחברים משתנה מ-100 ש"ח ל-110 ש"ח לשעת עבודה.

סכנות תעבורה ביגור - אין לנו מערכת אכיפה של חוקי תנועה ביגור לכל סוג של רכב, וגם אם היתה לא באמת היינו יכולים לאכוף. האחריות הבלעדית היא של בעלי הרכב. אני לא מאחל לאף אחד את תחושת הצער והאשמה שייגרמו לו, אם בשל רשלנות וחוסר אחריות, נפגע מישהו... זה צער שאין לו מרפא. מציע לכל אחד שמשמש בכלי רכב לחשוב על זה.

משולחנה של מנהלת משאבי אנוש

פורסמו המכרזים הבאים - לפרוייקטור השינוי, למוביל תהליך יגור 2030, לנציגי ציבור לוועדת בנים, לנציגי ציבור לוועד הנהלה בנושא הקליטה, למנהל בריאות ורווחה.

משולחן מנהל הבריאות והרווחה

"מעון שמיעה" - לחברות ולחברים שבעבר טופלו במעון שמיעה של רן נמש. רן פתח מקום חדש בטבעון עם חנייה והנגשה. מי שצריך ייעוץ או משהו שקשור למכשירי שמיעה, מוזמן/ת להתקשר: 052-3004195. כמובן, מי שזקוק לייעוץ לקראת מכשירי שמיעה או קיבל זכאות מ"כללית", מוזמן/ת לפנות גם הוא.

קלנועיות - מוטי, רם ועומרי מזרחי שוכרים את מוסד הקלנועיות מיגור. בכל תקלה או בעיה בקלנועית או קלאב-קאר בבקשה לפנות למוטי. ועדת הבריאות השאירה 3 קלנועיות לטובת עזרה זמנית! במקרה של השבתה ארוכה של הכלי. אנו מבקשים שוב להודות ליניר ולראובן על השירות המסור והנאמן לאורך השנים, ולאחל למוטי, רם ועומרי - בהצלחה.

משולחן צ"י וכיבוי אש

סוגיית הפיקוח על קבלנים ועובדי קבלן - כיום חברים וענפים מזמינים קבלנים שונים, המעסיקים עובדים ממגוון רחב. אין פיקוח על זהות העובדים, ולכן חשוב להחליט על נוהל בנושא להורדת ההסתברות לפח"ע/פלילי.

נוהל העסקת קבלנים ביגור - רקע: היום יש הרבה גורמים המזמינים עבודות באמצעות קבלנים. כדי להתיישר עם החוק וכן למנוע מצב, שעובדים ביגור עובדים ללא אישורי שהייה או עבודה מתאימים, נדרש להגדיר נוהל בנושא ולאכוף אותו.

1. האחריות הכוללת להעסקת קבלן, על כל מה שכרוך, חלה על המזמין (חבר, ענף, שוכר) ובין דרושים היתר והבטחה, שקיימים אישורים ורישויים של עובדי הקבלן לשהייה ועבודה בישראל (לעובדים מהשטחים יש שני סוגי אישור עבודה: אישור עם לינה בארץ ואישור לעבודה בארץ ללא לינה).

2. כל מי ששוכר שרותי קבלן, מתבקש לעדכן את גילי דניסיקי בתאריכים בהם עובדים אצלו קבלנים.

3. גילי יערוך בדיקות מדי פעם, כדי לבדוק שאכן לעובדים יש את ההיתרים הנדרשים כחוק.

כיבוי אש - לאורך שנים יגור עומדת בקשר עם כב"א בכל הקשור לבטיחות וביטחון מאש. בכיבוי-אש אנחנו עובדים מול מחלקת היעור בכל הקשור לנוי ביגור ולחורש של הר הכרמל. גלי גורביץ וגדליה טולפין נמצאים בקשר אתם. בשוטף, אנחנו עובדים מול תחנת כיבוי אש קרית ביאליק, האחראית גם על תחנת נשר שאיתה אנחנו בקשר. לאחרונה, התבקשנו לשים שלטי יציאה המכוונים לשערי כפר-חסידיים ולכניסה הראשית. אלו השלטים שמי מכם ששם לב נתלו ביגור לאורך הכביש הראשי.

כיתת כוננות משמר הגבול של יגור - הכיתה התכנסה במחסן צח"י לרענון נהלים שהועברו ע"י אורן גונן ומפקדם - שוקרון ממשמר הגבול. הדגש הוא אירוע פח"ע. במקרה כזה כיתה זו תופעל ישירות על ידי משמר הגבול/משטרה. זו הזדמנות טובה להודות להם על רוח ההתנדבות. הם עוברים לאורך השנה מספר אימונים והשתלמויות דרך משמר הגבול, כל זה בהתנדבות. כיתת כוננות משמר הגבול היא בנוסף לכיתת כוננות יגור, שגם הם מתנדבים ומאומנים בהתאם להחלטות של אלון וגילי.

סכנות תחבורה ביגור (הודעה שהתקבלה מאורח) "מכובדי שלום. אתמול הייתי בקיבוץ במסגרת טיול גמלאים. מאוד נהניתי מהאירוח, מהשירה בציבור, מהסיוור ומההסברים של המדריכים, בסליק ובחדר מורשת של הקיבוץ. חשוב לי לציין, מאחר ואני גם ממונה בטיחות בעבודה, נוכחתי שנהגי הרכב החשמלי (קלנועיות מסוגים שונים) ברחבי הקיבוץ, אינם מודעים לסיכון שבכלי זה. הם אינם חגורים באופן גורף, מסייעים ילדים בארגו הקלנועית ללא מושב ייעודי ואפילו תינוקות, כשהם מושבים אותם על הברכיים, אווזים אותם ביד אחת וביד השנייה אווזים בהגה לסרוגין, תוך שליחת מסרונים בטלפון הנייד. בנוסף, קיימת תופעה של חוסר התייחסות לתמרורים בכבישי הקיבוץ ולרבות נסיעה כנגד התנועה. אני מאוד ממליץ למען בטיחות כולם ושמירה על חיי הילדים לבצע הדרכות לבטיחות בנושא",

נקודות חשובות בנהיגת קלנועית/רכב תפעולי (דורון גרודמן):

1. מספר הנוסעים לא יעלה על מספר המושבים בכלי הרכב.
2. הפעלת הטלפון הנייד תוך כדי נהיגה אסורה בהחלט.
3. הנסיעה מחוץ לקיבוץ מסוכנת מאוד - מי שמחליט לעשות זאת, כדאי שישע דרך הכביש הפנימי שנסלל לכך (ליד הגד"ש).
4. הנהיגה בקלנועית מותרת מגיל 16 (לבעלי מגבלות תנועה מגיל 14).
5. נהיגה בקלאב-קאר מותרת רק למי שמחזיק ברישיון

בנוסף, תנועת הרכבים בתוך הקיבוץ הופכת להיות ערה וסואנת. נהיגה בתנאים אלה מחייבת הבנה של תנאי הדרך והימנעות מהסכנות שמתפתחות בכביש. מינעו תאונות דרכים מילדיכם - עצרו אותן לפני שהן מתרחשות. תתנהגו באחריות!

סימון מגרשים - קבוצה 3 - התקיימה שיחת הסבר על נוהל סימון דירות לחברים הנמצאים בקבוצה 3 (חברים בדירות מעבר). אני שמח מאוד שהגענו לשלב הזה, שתהליך סימון ושיוך הדירות יימשך, וליותר חברים תהיה הוודאות לגבי דירת השיוך (הקבע) שלהם.

בהרבה קיבוצים, שעשו שיוך דירות, רוב רובם של החברים היו בדירות קבע ואילו כאן המצב שונה (כ-175 יחידות משפחתיות לערך גרות בדירות מעבר או שלא סימנו דירה לשיוך) על כן, התהליך ביגור הרבה יותר מורכב. תחילת תהליך הסימון לקבוצה 3 הינו שלב חשוב שצוות השיוך עמל רבות כדי שנגיע לרגע המיוחל הזה.

נוהל קדנציות - ב-2016 התקבלה החלטה באסיפה על נוהל קדנציות וב-2022 הוכנה על ידי משי"א טיוטה חדשה כהצעה לאסיפה. בחלק מהגדרות התפקיד החדשות שפורסמו על ידינו היה בלבול בין הטבלאות. על מנת להסדיר את הנושא, ועד ההנהלה והנהלת הקהילה יקיימו ישיבה להכנת הטיוטה המעודכנת לאישור האסיפה. החלטה זו הינה החלטה חשובה ומתייחסת לקדנציות, איזו אינסטנציה בוחרת את ממלא התפקיד וכו'.

פרוייקט שיוך - צוות האיתור (אודי קינן, גל שמשון, יאיר נויפלד, דפנה דורפמן) ייפגשו עם 6 מועמדים לתפקיד. הצוות יראיין וימליץ לוועד ההנהלה על המועמד המתאים ליגור.

תוכנית השקעות - במהלך חודש אפריל הנהלת הקהילה תתכנס לדיונים על תוכנית השקעות. המסגרת אושרה עם אישור התקציב. כמו תמיד, סכום הבקשות והצרכים של ממלאי התפקידים גבוה בהרבה מהמסגרת התקציבית שאושרה, ולכן נצטרך לתעדף את הבקשות השונות.

דירות קטנות - הצוות המטפל בפרוייקט הדירות הקטנות, ערך השוואות בין 3 חברות תכנון שהגישו הצעות מחיר, ומתוכם נבחר משרד "וכמן אדריכלים". היום תתקיים ישיבת התנועה לטובת שלב התכנון במבני האולפן. אני מקווה ששלב זה יסתיים במהירות, על מנת שנוכל להתחיל בשיפוץ המבנים והפיכתם לדירות קטנות. במקביל, נתחיל להניע את השלב של תכנון המבנים בכרם (מבטח), כך שבתחילת השנה הבאה

נתחיל עם השיפוץ שלהם.

בטיחות בהסעות הילדים - בבקשה לא להיכנס עם קלאב קאר/קלנועית לתוך מסלול האוטובוסים להורדת הילדים, עייף יועץ התנועה, זה הדבר הכי מסוכן לילדים!!!

שיוך דירות הבהרה - בהמשך לפרסומים שהיו, להלן הבהרה: חברים מקבוצה 2 שעוברים לקבוצה 3, הניקוד הינו ע"פ מנגנון הוותק של יגור הכולל גם גיל.

טיפול בחובות החברים - הטיפול בחובות החברים מתבצע על ידי יוסי בקר, מנהל הכספים, מורן שביט, האחראית על התקציבים בהנה"ח ואנוכי.

הטיפול בנושא זה הינו טיפול שאינו נעים לנו, וזה בלשון המעטה, וגובה מאיתנו אנרגיות רגשיות רבות וזמן ניהולי לא מבוטל. אנו מתמודדים עם חברים שנמצאים במינוס מסיבות שונות: חוסר תשומת לב, התנהלות כלכלית שאינה מותאמת, חוסר אחריות מצד החבר מבחינת דאגה שלו להתפרנסות שלו ועוד סיבות...

לא פעם אנו מקבלים תגובות זועפות וקשות מעצם הפנייה והרצון לטפל בנושא, כאשר עד כה הגישה הייתה להיפגש עם החבר, להבין מה מהות הבעיה ולנסות למצוא יחד פתרון. לצערי, לא פעם החברים נמצאים בבעיה ודוחים את הפגישות. אנו רואים שיותר ויותר חברים נכנסים למינוס בשל אי העברת ההכנסות שלהם ישירות לקיבוץ, אלא לחשבון בנק ולאחר מכן הם צריכים לעשות העברה מהבנק לקיבוץ. אנחנו נוהגים כבנק, אך אין לנו את הכלים שיש לבנק, כאשר מישוה נמצא בחוב.

לאור האמור לעיל, **מעתי ואילך, חברים הנמצאים במינוס שלא הוסדר מולנו, אנו נשלח מכתב התראה, אם שבוע ממועד שליחת המכתב המינוס לא ייסגר, או לא תבוצע פנייה למורן לתיאום הסדרת החוב, אנו נקפא את הקרלוג, הרכב, הכלבו, המרכולית, המכבסה וכרטיס האשראי, עד שהחבר יסדיר את החוב.**

אנא עזרו לנו להימנע מנקיטת פעולות אלו.

תזכורת - חוב לבית אב יחיד - נספר מ-10,000 ש"ח ולבית אב זוגי מ-20,000 ש"ח.

הערה - רוב רובם של הקיבוצים, שעברו שינוי אורחות חיים, הוציאו את החברים לבנקים והתנהלות מול החברים הינה בחיובי אשראי או הוראת קבע ושיטות אחרות, ולא כפי שאנו מתנהלים היום.

אני מקווה, שבבוא היום, אנו כקיבוץ נעשה גם את השינוי המיוחל הזה, השינוי הזה עוד לא קורה משום שהתזרים של הקיבוץ מתבסס על כספי החברים.

ביום ד', כ"ו באדר תשפ"ה, 26.3.2025

הבאנו לקבורה את חברנו

אברהם וונדר ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

שיחה עם איל שריג וסער גרעין על צח"י ביגור

סער: גם כך לא עשינו מספיק, כי לא היתה ראייה מערכתית מקפת. כל פעם, שהיה צריך להחליף גנרטור, חיפשו תקציב והחליפו. פתרו בעיות ספציפיות. לא היתה מודעות שכל הפונקציות החברתיות דורשות גג אחד משותף. בתקופת הקורונה, בלחץ הנסיבות, בהובלתו של בועז כמזכיר, היתה התקדמות גדולה: הוקם צוות במזכירות, שדאג וראה את כל מרכיבי החיים, היתה שליטה, מסרו הודעות לציבור, אבל עדיין זה היה סביב צורך נקודתי, ספציפי, זמני. ואז הגיעה המלחמה ונוספו צרכים: קיום שגרה במצב מלחמה, טיפול במקלטים, רכישת ממ"דים והקמה שלהם, יצירת נוהלי הבטחה ליישוב, מעבר לכל זה עלה הצורך בצוות מאורגן ומסודר, שיקבל החלטות בזמן חירום, המבוססות על הערכות מוקדמות והכנה מקצועית נכונה. צח"י הוקמה ובמהלך המלחמה, צורפו אנשים לאחריות: נוקי נויפלד, רוחיק אלעד ואחרים.

מי אמור לנהל את יגור בזמן חירום?

איל: לדעתי, כל עוד יש מנהל קהילה או יו"ר הוא זה שמנהל. אם הוא סיים את תפקידו או נמצא במילואים, צח"י יחד עם בעלי תפקידים יקחו את האחריות. צח"י פועל במקביל לצוותי המועצה בחירום: מחלקת הבריאות, החינוך והביטחון, נוסף לעבודת הקבי"ט המקומי. ב-7.10 רחלי סיימה תפקיד, לא היה מנהל קהילה, נוקי כבר היה בצוות חירום, הצעתי לו שיוכל והוא הסכים.

במה שונה השגרה החדשה?

איל: צח"י זה בעיקר הכנה והערכות למצבים שלא היינו רוצים שיקרו, אבל עלולים להתרחש. בזה סער מצויין. העבודה הגדולה והחשובה שנעשתה ביגור בשנה האחרונה נעשתה על ידו ובהובלתו. אני עזרתי בקיום הדיונים ובקבלת החלטות בהנהלה ובהשגת התקציבים. פעם, מלבד כיתת הכוננות "האזרחית" של אלון חגי, שפעל בהתנדבות, ומעט ציוד חירום מיושן, לא היו צוותי חירום

מה זה צח"י ומה זה כולל?

צח"י - "צוות חירום ישובי", שאמור לתת מענה, חלקי לפחות, למצבי חירום "המוניים": שריפה, רעידת אדמה, פיגוע וכו'.

צוות צח"י יגור: גלי גורביץ, גילי דניסקי, נבו גולדשטיין, רוחיק אלעד, אורן גונן, סער גרעין, נועם צוק.

חיבור להנהלת יגור: הצוות נפגש עם מנהל הקהילה פעמיים בשנה לדיוני תקציב, השקעות והדרכות.

מרכיבים שונים: צוותי חירום שונים - רפואה, כיבוי אש, חילוץ, כיתת כוננות אזרחית (מפקד אלון חגי), כיתת כוננות מג"ב (מפקד אורן גונן), חמ"ל במרתף שמתחת לחדר ישיבות במזכירות, מחסן ציוד חירום (בלולים), רשת הודעות "מקומי", ווטסאפ, סמס וכריזה. תוכנית עבודה שנתית ותקציב. רב"ש.

במועצה: צוות ביטחון, המתכנס בחירום פעם או פעמיים ביום, מתואם עם פיקוד העורף, מוציא הודעות ליישובים. הצח"י היישובי מעביר לאפליקציות ולרשתות. בזמני חירום מתקיימות פגישות "זום" ליישובים ולמועצה. כל היישובים עולים לזום ומקבלים תדריך.

זה משהו חדש?

סער: כן! בעבר היה משהו מינימאלי, לא היה תקציב ולא הבנה מספקת בצורך.

איל: לפני מספר שנים, בתקופת בועז כמזכיר, הוא היה במילואים וגם אני עדיין עשיתי מילואים, היו בעלי תפקידים שונים שניהלו את צח"י. בשלב מסוים, כשכמות ימי המילואים שלי ירדה ובטח לאחר שהשתחררתי, יחד עם סער התחלנו להגדיר מה צריך ומה חסר. מניסיון שלי בפיקוד העורף היה ברור שנושא הפסקת חשמל בחירום הוא נקודת חולשה, ויחד עם בועז בתוכנית רב-שנתית השלמנו חוסרים, וכיום יגור מרושתת כולה בגנרטורים (היינו מוכנים לתרחיש עלטה, שבזמנו היה חסוי).

מה יקרה בהפסקת חשמל ארוכה?

איל: כמה שנים אחורה, לפני הקורונה ולפני המלחמה, שינו, בועז ואני, היינו במילואים. הוא ביחידה קרבית ואני בפיקוד העורף. אצלנו תרגלו אירוע של הפסקת חשמל בחיפה לארבעה ימים. פתאום ראיתי "מרוץ עכברים" של כולם להשיג גנרטורים, ואז הבנתי, שאנחנו לא מוכנים. כתבתי לו, "נחזור מהמילואים ונטפל בגנרטורים ביגור". משם זה התחיל. היום יגור מרושתת כולה. סער כל פעם בא וביקש עוד גנרטור ועוד גנרטור, ובוועז נתן את הגב. יש כאלה שיגידו שזה בזבז כסף. כוננות חשמל היא לא רק בשביל מלחמה. יגור אחד הקיבוצים היחידים שנמצא ברמה כזאת של מוכנות.

גילי דניסקי: כיתת הכוננות האזרחית הוקמה על ידי בתחילת שנות ה-2000, עם כניסתי לתפקיד, וזאת לטובת אירועים פליליים ופח"עיים. לא כולם זוכרים, היינו בעיצומו של טרור המתאבדים. היא כללה 20 לוחמים עם ציוד מלא ונשקים קצרים (אקדחים). נרכשו עבורה אפודים ואקדחים מתקציב יגור. הכיתה הוקפצה פעמים רבות הן לצרכים פליליים והן פח"עיים. בהמשך, פניתי לאלון חגי, שיחליף אותי כמפקד הכוח, ונשארתי כסגן, זאת ההזדמנות להודות לו ולכל חברי הכוח, על שנים ארוכות של מסירות ומחויבות.

לקח ה-7.10 מצד המדינה היה, שיש לעבות את מערך היישובים ולצייד אותם בכיתות כוננות משטרתיות מאומנות עם נשקים ארוכים. לאורך השנים פעלתי יחד עם הרב"שים האחרים במועצה להעלות את תקן הכלים לכיתה המשטרתית (מג"ב) מ-12 ל-20. המהלך עדיין לא הושלם ואנו מחכים להשתלמויות הניתנות על ידי המשטרה/מג"ב, שיאפשרו הגדלה של הצוות על ציודו. במשך השנים, הרבה לפני 7.10 פעלתי מול המועצה לקבלת תקציבים גדולים לשידור המוכנות במקלטים (חשמל, איטומים, החלפת משאבות ביו) החלפת השערים ליגור ורכישת מכשירי קשר. בעקבות המלחמה, צוות צח"י באחריות איל קיבל תוספת משמעותית מאוד לתקציב מוכנות לחירום, כפי שפורט למעלה. כל הכבוד ליגור שהבינה את הצורך הרבה לפני ה-7.10 בהצבת מצלמות במקומות שונים ברחבי המשק.

יישר כוח לצוות צח"י על ההתנדבות, המסירות והנתינה. מחזק את ידיהם ומצטרף לקריאתם לחברים להצטרף לצוותי החירום והכוננות, על מנת להגדיל את מערך החירום ביגור, ולכל החברים לקחת חלק בהשתלמויות השונות.

ביחס למקלטים, אנחנו עדיין במצב חירום, המקלטים פתוחים, נא לא לעשות בהם מסיבות ומפגשים חברתיים, שיהיו, נקיים ומוכנים לחירום.

ולא ציוד כוננות מלא. במהלך המלחמה התחלנו להקים צוותים: צוות כיבוי אש וכיתת כוננות של מג"ב, הכוללת 14 חברי יגור, ונמצאת בפיקוד אורן גונן. המועצה התחילה להעביר תקציבים ליישובים. אנחנו כבר לא תלויים רק ביגור. במלחמה קיבלנו תרומה לרכישת ציוד כיבוי אש. השלמנו את החוסרים בציוד, והמשימה שלנו כרגע היא לאמן את הצוותים, לכיבוי אש, לחילוץ ולמצבים אחרים. ערכות הציוד האישיות מוכנות, אנו נערכים להגעת צוותי הדרכה, ולקיום תרגילים להגברת הכשירות והכוננות.

סער: מה שהשתנה? זה ההכרה בצורך החיוני בכל זה. היום מתייחסים אלינו אחרת. נעלם הזלזול שלא פעם הרגשנו. ברמה המעשית, סוף סוף יש סעיף תקציבי לפעילות הזאת, שכולה בהתנדבות.

איל: ההערכות עצמה עולה כסף. לשמחתנו, הגיע כסף מהמועצה להתקנת 30 דפיברילטורים ביגור. צריך לשמור עליהם, להחליף סוללות. נרכשו במהלך המלחמה עשרות מכשירי קשר, את כולם צריך לתחזק ולהשמיש. עשרות תיקי העזרה ראשונה דורשים ריענון וחידוש שנתי. בעקבות ה-7.10 כל היישובים נזכרו לרכוש ציוד ולהשלים ערכות חירום, עכשיו צריך להתחיל להתאמן כדי שאנשים ידעו תכלס מה לעשות עם זה.

מה השתנה בחמ"ל?

סער: עד אמצע המלחמה החמ"ל היה בחדר ישיבות במזכירות. זה היה בלתי נסבל. ירדנו למרתף, ניקינו אותו, סידרנו ואבזרנו, התקנו מסכי טלוויזיה לצפייה על הכניסות ליגור. על המסכים מחוברים למחשב רואים את תמונות יגור והתשתיות שלה. קיבלנו אישור מהמשטרה והפכנו את המקום לחמ"ל ומחסן חירום, ציוד קשר, רפואה, אפודים מתאימים לבעלי תפקידים, כיבוי אש ונשקים.

למה צריך מכשירי קשר היום כשיש טלפונים ניידים?

סער: בזמן חירום, הראשונה שקורסת היא רשת ההניידים, שלא ערוכה לכמות פתאומית של הודעות ושיחות. כלי קשר הם האמצעי הכי יעיל לניהול אירועי חירום.

הציבור מבין את החשיבות של העבודה שאתם עושים?

איל: אנחנו מקבלים פידבקים כל הזמן, שקורים דברים טובים ויש את מי לשאול ועם מי לדבר. אפשר לפנות תמיד לרמי, לסער או אלי, או לכל מי שקשור לצח"י, העיקר זה שיש נוהלים ופרוצדורות, המאפשרים למי שקיבל את הפנייה, את המשך הטיפול, וזה לא תמיד היה. יגור, בשנה האחרונה, העמידה את המערכת ודואגת לתחזק אותה. היא עומדת לשירות החברים. עברנו בשנת 2024 ביקורת של המבקר. בגדול הייתה חוות דעת טובה על מצב הצח"י. קיבלנו מספר הערות ביוקרטיות וסדרנו זאת.

ברוב היישובים עד ה-7.10 היתה מודעות נמוכה. היום בכל מקום יש לפחות אדם אחד שהוא הצח"י של היישוב. בהרבה מקומות עד המלחמה המילה הייתה מאוסה ומעצבנת, לא עוד. חשוב לזכור, שכל המערכת הזאת היא תחת משרד הרווחה. שם הוקמה הזרוע הזאת בעקבות תאונת דרכים בגליל של התהפכות אוטובוס נוסעים ויישוב שלא ידע להתמודד עם זה. עד היום יש עובדת סוציאלית בחצי משרה במועצה ששייכת לתל"י ואחראית על התקציב המועצתי, הצבא והמשטרה מחוברים.

סער: המודעות לחירום מאוד התגברה, כמובן, בעקבות אירועי ה-7.10 והמלחמה. מודעות שעדיין חסרה לערך החברתי של צח"י: קבוצות גדולות של חברים, שמתארגנות ופועלות יחד לאורך השנה סביב עניין מסוים. ישנה חשיבה קהילתית, כי חסרים מקלטים ולא כל המבוגרים

סער במחסן הציוד

איל וסער בחמ"ל

אורן גונן, מפקד צוות הכוננות מג"ב יגור במינהל משטרת ישראל: מספר מילים על פעילות הצוות בגזרת יגור בשגרה ובחירום.

לאחר ה-7.10 מדינת ישראל שינתה את תפיסת הגנת היישובים (גדר ועורף) מתוך ההבנה, כי אין למשטרה ולצבא יכולת תפעול והכלה במקרה של מספר אירועי פח"ע (פעילות חבלנית עוינת) בו זמנית במספר מוקדים.

בהנחיית משטרת ישראל הוקם צוות הכוננות מג"ב יגור. הצוות מונה 14 לוחמים פעילים, אשר מתאמנים באופן שוטף על פי לוח שנה שנתי מונחה משטרת ישראל. הצוות משתלב בשוטף באבטחת אירועי יגור השונים ובמתן מענה מיידי בשעת חירום לכל תרחיש בגזרת יגור יש לצייץ שכל עבודת הצוות הינה בהתנדבות מלאה!

תחושת השליחות הגדולה להגנה על הבית ועל משפחות החברים היא זו שנותנת את המוטיבציה הגדולה לחברי הצוות.

צוות הכוננות זוכה לרוח גבית ותמיכה גדולה מחברי יגור ומהנהלת הקהילה, שלאחרונה צי"פרה את חברי הצוות במימון לצורך אימון מיוחד עם רובי אירסופט (רובה דמה שיורה כדורי חרסינה) בגזרת יגור.

בהזדמנות זו, ברצוני להודות לחברי הצוות שנותנים מעצמם מכל הלב למען הקהילה: קובי סער, סער גרעין, יאיר כספי, גיל דניסקי, אופיר צירלין, אורן שנוער, יפתח גרודמן, שפי עוז, רון עוז, זיו רום, ניתאי נויפלד, מוטי מזרחי, בן פלגי. לסיום, הלואי וכל חסופינו יחזרו במהרה ושנעד ימים שקטים יותר.

מסודרים, ויש אוכלוסיות אחרות שצריך לראות ולדאוג להן. מעבר לצורך הבטחוני, זה בהחלט חלק מהחוסן החברתי והארגוני שלנו, כקהילה צריך לתמוך ולעודד אותו.

מה התרחישים שאליהם נערכים?

איל: סכנת פיגוע פח"ע (פעילות חבלנית עוינת) קטנה. סכנת נפילת טילים קיימת, למרות שלא התממשה במלחמה. יותר מאימת עלינו סכנת רעידת אדמה ושריפה גדולה שתתפשט. אמנם נעשתה עבודה גדולה בתחום כיבוי האש בשנים האחרונות, כולל הרחבת שביל החיץ להר. ישנן נקודות מים לאורכו.

יש מספיק מקלטים ביגור?

איל: לא, אבל לכל חבר, שאין לו ממ"ד יש את המקלט שאלי הוא משוייך ואלי הוא צריך להגיע. לכל מקלט יש אחראי שמדווח ש"כולם הגיעו" וכך גם קרה באזעקה הראשונה במלחמה.

מה המרכיב הכי חשוב במכלול הדברים?

איל: בסוף הדבר הקריטי זה צוות או לפחות אדם אחד שזה בדמו, משוגע לדבר. המשימות ברורות צריך מישהו שירצה לקחת את זה. לדוגמה, מרתף הבניין שהפכנו אותו לחמ"ל, אבל עד לא מזמן הוא היה מוזנח ולא מתאים. תראה אותו עכשיו מאורגן, מאובזר היטב, מוכן לפעולה. הכול קרה במלחמה, נפל לנו האסימון לעשות את זה, קיבלנו תקציב מהמועצה ועשינו את זה. אבל הכול תלוי באנשים שאכפת להם, סער חי ונושם את זה, בדרך כלל מקדים אותי במה לעשות ומה צריך.

סער: הציבור צריך להבין שיש צוות שרוצה ומסוגל לעשות את העבודה, מוכן בשעת מבחן.

איל: עשינו מהלך גדול של הצטיידות, עכשיו צריך לאמן את הצוותים, מצפים שעוד חברים יירשמו להשתלמויות. עשינו השתלמות של מד"א, נרשמו 15, הגיע צוות מד"א שלם, והגיעו 5 חברים. לא נעים להגיד, אבל האויב הכי גדול שלנו זאת השגרה. אסור לסמוך על זה ש"בחירות כולם ירוצו", זה הדבר האחרון שאנחנו רוצים, שתהיה פה פאניקה.

סער: אנו מבקשים מהחברים לצאת מהאדישות ולהיכנס מתחת לאלונקה, ולהגיע להשתלמויות והדרכות.

שיחה עם דניאל ובנימין רביב על חינוך, מעורבות בפוליטיקה וערכים רוחלה סגל

תקופה ארוכה שניהם מתייצבים להפגנות, משתתפים במפגשי בית ופגישות אין סופיות בזום ופנים אל פנים. ביגור אירגנו את המפגש עם ח"כ נעמה לזימי ורם שפע. על רקע יגור המנומנמת ומעט המשתתפים במחאות, הם קול שונה, קול צעיר ורענן, המוכן לקחת אחריות ולא לשבת בבית. ההפגנות נותנות תקווה. מדהים לפגוש את האנשים ולהבין שאתה לא לבד, אלא שאתה חלק ממשהו גדול עם ערכים משותפים. אם המחנה שלנו לא יתעורר אחרים יכנסו לוואקום, והם יקבעו את חינוך ילדנו, ודרך חיינו כאן. להם תהיה הזכות להחליט לגבי עתידנו. אין בפוליטיקה מצבים של ואקום.

אני פוגשת אותם בימים טרופים של הפגנות סוערות ורוחות מלחמה, מסכות הבושה בשיח הציבורי ואצל הפוליטיקאים הוסרו מזמן.

אח ואחות, שותפים, מלווים ותומכים אחד בשני, צועדים יחדיו, בדרך שרב בה הנסתר על הגלוי, וטוב שיש להם אחד את השני. דניאל סיימה צבא לפני ארבע שנים, ומאז למדה פסיכולוגיה לתואר ראשון באוניברסיטת חיפה, והשתתפה בתוכנית "אופקים" למצטיינים. כעת היא ממשיכה לתואר שני במרכז "קיימא", מרכז חוץ-אקדמי רב מגזרי באוניברסיטה, בתחום מדידה וניהול אימפקט חברתי וסביבתי של פעולות ארגונים מכל הסקטורים. בימים אלו כותבת את עבודת התזה ושואפת להתחיל דוקטורט בשנה הבאה.

בנימין השתחרר מהצבא לפני כשלושה חודשים, מדריך

ההרגשה שלי, אומרת דניאל, שזו אחריות שלי! אני לא יכולה לשבת בבית בשקט ולראות מה שקורה במדינה שלנו. אני מרגישה מועקה ושצריך לעשות משהו. מדינת ישראל היא הבית שלי, ואני אוהבת אותה בכל ליבי. זו שעת האמת, ואני מאמינה שאפשר לשנות. צריך להחליף את הממשלה, צריך לבנות כוח פוליטי. אני לא רוצה להיות פוליטיקאית, אבל היום יותר ויותר מבינה שהשינוי יכול לבוא רק דרך השתתפות בפוליטיקה. הוא צריך לצמוח מלמטה ולהגיע לכנסת. אני יודעת שזה לא יקרה ביום אחד.

ובנימין אומר: 7.10 פקח לי את העיניים. דווקא בזמן מלחמה ההפקרות של העברת התקציבים ואי לקיחת אחריות מצד העומדים בראש הפירמידה מרגיזה יותר. זה לא רק הלחימה, אלא גם הפגיעה בכל מערכות החיים, הבריאות, החינוך והמשק. אני דווקא כן רוצה להיות פוליטיקאי, במיוחד בזמן כזה. כל יום מעורר בי את התשוקה והרצון לתרום ולשנות.

דניאל: ועוד לא דיברנו על הפקרת החטופים וסירוב הממשלה לוועדת חקירה ממלכית. מעבר לזה, כואבים לי דברים שפחות בכותרות, אחד מכל ארבעה ילדים בארץ נמצא מתחת לקו העוני וישראל מפגרת אחרי מדינות המערב בהשקעה בחינוך, ובממדים של פריון כלכלי.

בנימין מוסיף, כמו כולם, אני רוצה לטוס ולטייל בחו"ל, אבל מרגיש שזה לא הזמן. לא אסלח לעצמי אם המדינה תתפרק ואני אהיה בחו"ל.

נמשיך לצעוק? אין לנו מקום אחר. אם לא נילחם תהיה פה דיקטטורה. תהיה פה סתימת פיות... בעצם זה כבר פה. אני רואה איך תוקפים מרצים באקדמיה. איך הם מעדיפים להתעלם ולא לענות, כי הם מפחדים להסתבך עם תלמידים והרשויות באקדמיה.

האם הנוער בכלל מעוניין לדבר על פוליטיקה?

בנימין: הנוער צמא לדבר, לשוחח, גם על פוליטיקה... כשאני מדבר איתם על נושאים כמו שחיתות, הפקרת חיי אדם בידי הממשלה, מעירים לי ש"אתה לא רשאי לשוחח איתם על פוליטיקה". אני שואל למה? הם שומעים חדשות רואים את התמונות בטלוויזיה, אם אנחנו לא נדבר איתם יבואו אחרים לדבר. אני רוצה לשוחח איתם בגובה העיניים. אני רוצה שהם ישאלו שאלות, שיתווכחו, שלא יקבלו דברים כמובנים מאליהם, שיפתחו השקפת עולם ויהיו מעורבים. אני פוגש צעירים ומבוגרים שאין להם מושג על מה שקורה כאן, על מפלגות, מצעים, דילמות. עיוורון של הליכה אחרי מנהיג או התנגדות לו, אותו דבר, בלי ידע בסיסי על מהות השלטון הדמוקרטי. הסתכלות מהצד לא מחנכת, השתתפות ומעורבות כן, וצריך להסביר ולהקשיב, זה צריך להיות חלק מהקשר האישי בין מדריכים ומחנכים לבין הילדים.

מה הם הלקחים שצריך להסיק בעקבות מלחמת ה-7.10 והשלכותיה?

דניאל: שאין לנו מקום אחר, ובאותה נשימה, זכותנו וחובתנו לבקר את עצמנו ולהילחם, כדי שיהיה פה טוב יותר. ההכרעה הערכית שלי היא לטובת יותר סולידריות, למרות חילוקי הדעות.

בנימין: שהחיים אף פעם לא עוצרים וביום אחד הכול יכול להתהפך.

שאלות אישיות יותר

איזה ספרים קראתם לאחרונה?

דניאל: הפילנטרופיה הישראלית

בנימין: הקומדיה הממשלתית מאת יובל שטיימינץ

סרטים שראיתם לאחרונה?

דניאל: אני רואה לפעמים סדרות בנטפליקס. הסרט האחרון שראיתי היה "אופנאימר"

בנימין: "ארי פוטר", "חומות של תקווה"

זיכרון ילדות ראשון?

בנימין: מלחמת לבנון השנייה. נשמעת אזעקה. אני צורח ובוטט ותמי הגננת גוררת אותי למקלט.

דניאל: הייתי בת שלוש כשסבא מיכאל (אבא של סבינה) נפטר. לקחו אותי מהגן. נסענו לבית ההורים ושם היו הרבה אנשים.

לאיזה מוסיקה אתם אוהבים להאזין?

בנימין: להקות צבאיות - הפנים היפות של מדינת ישראל. אבל גם רוק.

דניאל: שירים משנות החמישים. שירי משוררים. טקסטים של משוררים כמו נתן יונתן, אלתרמן.

בכיתות ז'ח"ט. פעילותם הפוליטית נעשית בהתנדבות, במסגרת תנועת בת הנקראת "הדמוקרטים הצעירים", הקשורה, כמובן, למפלגת הדמוקרטים. הפעילות נעשית ב"תאים" גאוגרפים. נפגשים, קובעים יעדים, יוצאים לשטח ומתמודדים ברחובות ובמפגשי בית שונים. התאים פועלים בתל-אביב, בירושלים, בחיפה, בקיבוצים ובמושבים.

בהפגנות בימי שבת בולטת לעין העדרותם של אנשים צעירים.

כן! זה נכון, אומר בנימין: זה מאוד כואב.

דניאל: מה שמרגיז אותי יותר מהכול זו האדישות. אלה הם החיים שלנו! לא אכפת לכם איך בעתיד יראה הבית הזה? קומו! תילחמו על החיים שלכם. מתעסקים בכל מיני דברים אישיים ולא מבינים שהאדמה רועדת מתחת הרגליים. יום אחד נתעורר ונמצא שהמדינה שינתה פניה. לא מבינים כמה אנחנו קרובים לשם. מי שלא מבין את זה עוצם את עיניו. ועוד היא מוסיפה: דמוקרטיה ליברלית לא שייכת לימין ולשמאל. אני לא אחיה בדיקטטורה. אני אלחם בכל הכוח שלא נגיע לשם. אתמול אמרה לי מישהי שרק עכשיו, כשהיא רואה איך הכנסת מעבירה בבליץ חוקים שמשנים את המשטר הדמוקרטי וערכים שעליהם גדלנו, היא יכולה להשוות לדברים שקרו בהסטוריה. האפליה והשנאה אצל רבים כל כך כלפי הערבים מקוממת אותי, כיהודיה, שלמדה הסטוריה של הפליה וקיפוח, וגם כישראלית שידעת שגם להם אין לאן ללכת, והם אזרחים שרוצים להמשיך לחיות את חייהם, כמונו. אנחנו פוגשים אותם במערכות הבריאות שלנו, בבתי משפט, במסעדות וגם כמטפלות בגיל הרך ביגור. בני אדם שרוצים לחיות.

בנימין: הייתי במכינה קדם צבאית. שם פגשתי חבריה מכל המגזרים. הם גדלו על ערכים שונים משלי. אם לא נהיה ברחובות, במסדרונות, ובחדרי קבלת ההחלטות, יהיו שם הציונות הדתית של סמוטריץ' והחרדים. הם כבר שם. אנחנו לא רוצים לחיות במדינה שהם חולמים עליה. ההזנחה של החינוך הפוליטי והדרת השיח הפוליטי מבתי הספר פוגעת בעיקר בנו.

במשרד החינוך חושבים כי החינוך הפוליטי צריך לבוא מהבית?

בנימין: יש לי ויכוחים עם ההורים, הם מחדדים ומעמיקים את המחשבה. למדנו בבית לא לעשות הכללות, לראות את המגוון גם אצל היריבים והאויבים, לשאול שאלות.

דניאל: אין ספק שאת הערכים סופגים בבית, אבל זה לא פותר את מערכות החינוך מאחריות ללמד את התלמידים בבית הספר להבנה מנימאלית במבנה השלטוני שלנו וחשיבות הדמוקרטיה לחינוך, לכלכלה ועוד. לדעתי, לא צריכה להיות הפרדה בחינוך למגזרים. צריך חינוך ממלכתי לכולם עם ערכים וקווים ברורים.

האם המשפט "הכלבים נובחים והשיירה עוברת" מתאים למה שקורה היום?

בנימין: אני חושב שחלקית הוא נכון אבל מאידך אני רואה שיש להפגנות השפעה.

דניאל: האמת, זה לא רלוונטי. נניח ששיירה עוברת, לא

מה הכי מרגיז אתכם?

דניאל: האדישות, ההתעסקות בזוטות יומיות. זה מדיד שינה מעיני. בגלל זה הצטרפתי לדמוקרטים הצעירים.

בנימין: כמו דניאל. מרגיז אותי הפער בין ההרגשה שלי למה שקורה בארץ לבין תגובת הסביבה שלי.

מה מרגיע אתכם?

דניאל: היום מרגיע אותי להיות עם אנשים שפועלים לשינוי. באחת ההפגנות ראיתי פתאום את אחד מבני כיתתי בהפגנה ופתאום הרגשתי ממש אושר יורד עלי. לא הייתי לבד. מצאתי עוד שותף. אבל אם לא קשור למצב בארץ אז לרוץ. ריצה מאוד משחררת.

בנימין: לקרוא. בעיקר ספרים טובים למשל ספרי פילוסופיה.

מה הדבר שמרגש אתכם?

בנימין: מה שעושה לי צמרמורת זו הכרזת העצמאות של דוד בן גוריון.

דניאל: בשבוע שעבר נסעתי לערבה וכל הדרך שמענו שירי להקות צבאיות. כשהקשבתי לשיר "בארבע אחרי הצהריים" היה לי רגע של התרגשות. הארץ הזו היא ממש פלא. יש פה את האנשים והמוסיקה הכי הכי. יש כאן משהו שאני לא אמצא בשום ארץ אחרת.

עם מי הייתם רוצים להיפגש?

דניאל: הייתי רוצה לפגוש את סבא דניק, שעל שמו אני נקראת. לא הכרתי אותו, אבל מרגישה קרובה אליו. רואה

בעצמי ממשית דרכו. אבא אומר, שאני מזכירה לו אותו. האיש השני שהייתי רוצה לפגוש זה אריאל שרון ולשמעו על המהפך שעשה כראש ממשלה.

בנימין: גם אני רוצה לפגוש את סבא, פשוט בגלל שהוא סבא שלי. אני רוצה להכיר את האיש מאחרי התמונות והסיפורים במשפחה.

האיש השני שאני רוצה לפגוש זה את מנחם בגין. להבין איך הוא לא נשבר אחרי כל כך הרבה שנים באופוזיציה. בעיני הוא ורבין אלה שני ראשי הממשלה הכי טובים שהיו לנו, כי מדינת ישראל הייתה תמיד בראש דאגתם.

אם כבר דיברתם על סבא, מה הייתם רוצים לשמור מיגור הישנה?

בנימין: אני רוצה לשמר את הקהילה, את הערבות ההדדית, את השותפות, שמביאה לביטוי שאכפת לנו מהאנשים שבקהילה שלנו ובמדינה. כואבת לי ההפרטה בחינוך. כשהייתי ב-י"א סגרו את הבלוקונים. הכול התפרק. יגור עברה שינוי משמעותי ואותנו כאילו שכחו. מדריכים באו והלכו, ראינו מה קורה סביבנו והיינו די מבולבלים. היום, כמדריך בכיתות ז'ח"ט אני רואה את התוצאות של ההפרטה אצל הנוער. אני מדבר על תורנויות והתנדבות, וישר שואלים אותי על מחיר של שעת עבודה, כי "אין דבר כזה לעבוד בחינם".

דניאל: אני רוצה לשמור את ערבי השירה ביגור, את הגנים של עפרי ותמי. כי עפרי יש רק אחת ותמי יש רק אחת ומה שהילדים מקבלים בגן, מה שאנחנו קיבלנו בגן זה לא מובן מאלינו.

לקראת כסח תשפ"ה אריאלה וולק

בפסח הזה, הקרב ובא, כולנו ניגודים: החורף נגמר פעמיים והקיץ מקדים התחלה. הזריחה מצילה את הבוקר הבא והערב עוטף את בוא השקיעה. טיפות רטובות אינן מחלחלות אל יבשת נפשנו החרבה. השמחה הרגעית מהולה בעצב אין סופי - חיים ומתים... כולנו חטופים...

מדינת ישראל נכבשה על ידי ממשלה הזויה ריקה ממעש ונפוחה מעצמה, בראשה עומד מנהיג מנותק המדליק מהפכה ולא רואה ממטר את סוף הלחימה. החטופים בני עמנו, המתים החיים - רק שובכם ירפא את ליבותינו המדממים? ממשלה מפרידה! תפני מקומך במהרה ונשוב לאחדות שכל כך חסרה.

הזמן הארוך לא סופר את הזמן הקצר מתי נתבשר שנגמר?

אהבה ושנאה, חושך ואור
כיצד נחגוג את חג הדרור?
האם נחליף בגד שחור בלבן
וליל הסדר יכסה את ליל הבלקן?
הלואי ונחשוב שלום בתום המלחמה
ובין שתיקה לדיבור נמצא נחמה.

יש רגעים בהם שוב ועדיין מסוה,
מציצה ממחבואה, מתגנבת התקווה:
בה ישובו החטופים, האבודים לגבולנו,
ונצחק בקול רם: "שהחיינו",
ונשב ונשיר שהכל השתנה
בגבולות, בממשלה, בחברה של המדינה.
אז נצליח לנשום את אותה החירות,
שחרתנו על דגלנו -
ששמרנו אותה ושמרה עלינו.
ואז אולי נתחיל את חג הפסח לחגוג
כראוי וכנהוג.

לו יהי!

יגור ציינה השנה 102, גיל מכובד ועתיר מעשים

אנחנו בשטף האירועים העוברים על המדינה וגם על יגור, נעצרנו לרגע קט, על מנת לקשור לה כתרים, להיזכר בימים ראשונים, לדבר על מה שאולי כבר רחוק כל כך- חלוציות, ראשוניות, מגע עם האדמה, נתינה לכלל ומחויבות למקום.

וממש כדברי השיר, אותו כתבה רחל שפירא: **"אם יש לי מיתרים הם מתנגנים ברטט / אם יש בי דאגה, היא חשופה כמעט / אם יש בי אהבה, היא תאמר בשקט / אם יש לי שורשים הם מתארכים לאט..."** אז, יש בנו מיתרים ושירים, המתנגנים ומספרים את סיפור חיינו ההולך ונמשך וגוונים רבים לו, וזה יופיה של יגור, שידעה לקלוט לתוכה אנשים, המגיעים ממקומות שונים וסיפור חייהם, הוא הוא, סיפורה של יגור. וכן, יש בנו גם דאגה, למדינה, העוברת סערות גדולות וליגור, העוברת גם היא שינויים וסערות ותהפוכות... ויש בנו אהבה גדולה, גם אם טעינו לא פעם אחת... ויש לנו שורשים המתארכים לאט, גם אחרי 102 שנה -

ורשות הדיבור והשירה, לחברי וחברות יגור, החיים את היום יום ובחסד החולין עושים את ימיהם, בדבקות וקשר למקום. **ואומנם עברנו ערב קסום, של סיפורים ושירים.**

מידן שחר סיפרה על ימיה הראשונים ביגור ובחרה בשיר "אורח": **"שב איתנו, זה הבית / תריס פתוח למדבר / שב איתנו כבן בית / לא כהלך זר."**

ענת עוגן שרה את השיר "שהשמש תעבור עליי" "יומוכרה אני לנגוע / בעשבים, באדמה" והקדישה את השיר לחנה פרי ולחטופים.

יעל ס"ט רשף בחרה בשיר "מסביב למדורה" וסיפרה על אבא שלה, אשר המרה את החלטות הקיבוץ וברח ללא אישורו להילחם בפלמ"ח, והקדישה את השיר לכל מי ש"נושא את העול הפשוט כעפר, בלי הבט אחור".

יוליה איריס הלכה אחרי "החולמים אחר השמש", שיר געגועים ליגור של פעם.

בשמת יובל בחרה את השיר "צל ומי באר" וסיפרה סיפור אהבה מתוק. **מרי ומיה ברקן** שרו שיר "סליחה", לעולם כולו.

משפחת רביב סיפרו סיפור יפה על עץ אבוקדו ושרו יחדיו את השיר "עץ הכוכבים".

שולי שלו בחרה בשיר "צלילי קסטה רחוקים", בו נשמעות המילים: **"הבית זה מקום שאם אתה חייב לשוב אליו, תמיד פתוחה בו דלת לקראתך."**

אחר כך המשפחה של יפתח עטפה אותי באהבה. אף אני רציתי לתרום לקהילה ושנים רבות אמצנו אולפניסטים, אשר הגיעו אלינו מארצות רחוקות. התחלנו עוד לפני שהקמנו את המשפחה שלנו! לאורך השנים, שמרנו קשר עם שני בנים, שעשו עלייה, התחתנו והקימו משפחות משלהם. בנוסף, אמצנו את יורי וריטה בורדנקוב וליווינו לידות, בר מצוות וגם חתונה של הבן הבכור.

ואני, נו, מעל 42 שנה ביגור, וכבר לא אורחת, אבל בזמן האחרון, יותר מכל תקופה אחרת כיגורניקית, הרגשתי לא רק חברת הקיבוץ, אלא גם בת.

סיפורה של בשמת יובל

את השיר "צל ומי באר" בחרה בשמת יובל. השיר מתקשר לה, לימים בהם פגשה את דרור, בחיר ליבה. וכך היה: בשמת גדלה בקיבוץ של השומר הצעיר. ידוע לכולנו שדרכם של קיבוצים אלו היתה אידאולוגית ולעיתים אף נוקשה מעט, כך שעם סיום הצבא החליטה שלא תשוב לחיות בקיבוץ. רצה המקרה והיא פגשה בדרור, בן קיבוץ יגור, כאשר התלבטה עם אבא שלה, האם נכון להמשיך את הקשר, ענה לה בהתלהבות רבה: בן קיבוץ יגור, הקיבוץ שעליו נכתבו השירים "ההר הירוק תמיד" ו"צל ומי באר", הוא קיבוץ של אומנים ואנשי תרבות. אל תוותר על הקשר הזה -

ומאז המילים: "זה הבית שבנינו / זה האורן שנטענו / זה השביל וזהו הבאר / מי שבא לפה אחינו / מי שבא יסב איתנו / והשער שוב לא יסגר" מלוות את חייה של בשמת ודרור בקיבוץ יגור, שעל אף שהוא הקיבוץ המאוחד, קיבל אישור ולגטימציה מאביה השמוצניק של בשמת.

סיפורם של גדי ומיכל רביב

הבן שלי, ארי, רק בכיתה י"א, אבל כבר חושב קדימה, על המשך החיים. השבוע הוא שאל אותי: אבא... מה יהיה עם הבחורה שאני אביא אליכם הביתה יום אחד, לא תאהב אבוקדו? איך הופך פרי למבחן קבלה למשפחה? מיכל ואני גדלנו בבית היחידי, כמעט, ביגור, שהיה בו טלפון והחזיק אוטו לעבודה. לא נהנינו מזה, כי זה היה לעבודה של אבא. אבל... היה לנו גם עץ, שלאף אחד לא היה. עץ שנתן פרי, רק לנו. עץ אבוקדו. לא היו אז מטעי אבוקדו בארץ, ולא היה ב"חלוקה", ולא היה אבוקדו בתפריט. אבל אצלנו היה. נטע את העץ סבא אריה מהרצליה, אבא של אמא. עץ טרופי, שכל המומחים אמרו שלא יגדל באדמה השחורה של יגור, ואבא לא רצה לשתול, כי "עץ פירות פרטי, זה לא שוויוני, ולמה לתת לאנשים סיבה לדבר..." אבל העץ נשתל וכמעט מת, כמו שהמומחים חזו,

ורד הלפרן תארה את "הדרך הארוכה" במסע אישי אותו היא עוברת.

שוקי אחישר סיפר על אביו הצנחן ושר את שירה של חנה סנש "הדרך לקיסריה".

מיכל קליבנר דיברה בגעגוע, על חבר טוב שנהרג במלחמת ששת הימים ובחרה בשיר "בשביל אל הבריכות".

רוחלה מלכין בחרה בשיר ערש, אותו היה שר לה אביה, "לילה דממה".

ציבה יעקובי נזכרה בשירת "זמר זמר לך" בעת נסיעתה לבקר את אביה בכלא ברפיח לאחר השבת השחורה.

עופרי שרון בחרה בשיר "הפעמון", שיר של יגור על הפעמון המאוחד, הצטרפו אליה בשירה רומי ודניאל, חניכות גן חצב.

אור כרמי הקדיש לאימו את השיר "על כל אלה" ובקש לקבל את השונה, ולשמור על זה הבית מיגון ומלחמה.

ארבל אהונן סיפרה זיכרון רחוק מאביה, ומהמחשבה שהוא הוא חיבר את המילים "אבא אמא" קצת יותר לאט ועל ההתפכחות המכאיבה.

איריס וילרוסה ספרה על הטי, אמא שלה, הדולה הראשונה ביגור ובחרה בשיר "עודני ילד".

בתיה ונתן טלמור בחרו בשני שירים של יגור: "מראה מקום" ו"ההר הירוק תמיד", שירים הנותנים לנו בית קטן בצל.

ודנה חגי וילדיה סגרו את הערב בשיר "יש בי אהבה".

ובתום הערב חשנו גם אנחנו, שיש בנו אהבה וחווים מקשרים וכדברי השיר בפאראפריזה קטנה - "ביום שישי כזה דרכינו מצטלבות".

להלן חלק מהסיפורים שסופרו במהלך הערב.

הסיפור של מידין

בשנת 1983 הגעתי לאולפן ביגור. באותה שנה, יצא האלבום הראשון של דוד ברוזה והתאהבתי במוזיקה הישראלית. לא הבנתי בהתחלה את המילים, אבל לאט לאט התחברתי לעוד זמרים ולהקות. השיר "האורח" יצא ב-1984, הבנתי כבר טוב יותר עברית והמילים נגעו בי. מסורת הכנסת אורחים - עוד מימי התנ"ך, מימי אברהם - והנה, גם אני הייתי אורחת ביגור וקיבלו אותי משפחות שונות ביגור ועזרו לי להתאקלם.

שכח". רק אז שחררתי את המחשבות והתקווה שאולי הוא עוד חי, והבנתי שעלי להשלים עם מותו.

הסיפור של איריס וילרוסה

רובנו זוכרים את הטי כמלווה של הבנות בלידה. אבל היא הייתה בחייה לא רק הדולה הראשונה במדינה, היא הייתה עולם ומלואו. בהולנד היא למדה להיות מורה להתעמלות, ביגור הייתה פיזיותרפיסטית וטיפול באנשים, שהופנו אליה דרך המרפאה. עשרות שנים הייתה המצילה בבריכה בימי הקיץ, אבל גולת הכותרת של עבודתה הייתה ליווי והכנת בנות יגור ההרות לקראת השעה המיוחדת שלהן - הלידה. היא שראתה אותנו חונקות את צעקת הכאב, הרגיעה במילה טובה ובחיוך. עזרה ליולדת לשתף פעולה והחזיקה את היד ברגעים של מצוקה. היא אמרה שעל דרך הבדיחה אפשר להגדיר את עבודתה כדולה "כמוציאה לאור" או "החסידה".

בראיון ליומן יגור היא סיפרה, שאת העידוד להמשיך בעבודת הקודש שלה נתן לה לא אחר מאשר ד"ר ברנדס, שהיה רופא מחליף ביגור בפרק זמן מסוים.

לשאלה בכמה לידות נכחת? היא ענתה אז שלמעלה מ-300 לידות ב-12 שנים, ואם היא עבדה למעלה מעשרים שנה סביר להניח שזכתה להיות נוכחת בקרוב לאלף לידות, ובראיון היא מוסיפה: "אני חיה את העבודה הזאת ויש לי סיפוק רב בה".

הסיפור של דנה חיגי

שיר עם סיפור ומשמעות. התאריך של ערב השירה הוא 28.3, היום לפני 18 שנה נולדה בתי נוי. תחילת ההריון הייתה במהלך מלחמת לבנון השנייה שנת 2006, הייתי אז אמא צעירה ובהריון, הייתי בלחץ שלא הכרתי. כל מה שרציתי היה לברוח מיגור ולהגיע למקום מבטחים. אך כלום לא עזר, כי לכל מקום בארץ שאליו הגעתי היה מסוכן להיות. בסוף השתכנעתי וחזרתי ליגור. אני זוכרת יום שהיו בו מלא אזהרות ועלינו וירדנו למקלט שוב ושוב, כמה גיבורה שחשבת שאני, בפועל היו לי מלא צירים והעוברית האמיצה והעקשנית, שעומדת מולכם שהייתה אז פיצוי פיצפונת, החזיקה בקירות הרחם חזק חזק ולא עזבה. לאחר 9 חודשים גם הלידה הייתה הרפתקה, והעיקר שבסוף יצאנו אמא ותינוקת שלמות ובריאות. קיבלתי פרופרציה גדלתי בשנה.

כן, נוי שלי לימדה ומלמדת אותי, שיש בי כוחות להתמודד להרים ראש, לקחת אוויר ולהתמודד עם המציאות, לא בורחים, מתמודדים, החיים מלאי משמעות והם יקרים כל כך ומלאי אהבה.

תודות ענקיות

לצוות - יאנה, ספה, גלית יוליה, גדי ויעל

לליטל ברקן, אשר הובילה את השירה, בחן רב וליותם ברקן על ההגברה ועל התיפוף.

לבן כהן מכפר מכבי, על הליווי בפסנתר ועל השירה

למיכל מלכין על המודעות

לילוליה איריס על המצגת

לארבל אהונן ורותם צירלין על הכיבוד, לליסה רום, אתי

אחישר ותלמה זלינגר על העוגות הטעימות והפשטידה

לארנה ועופר זוארץ על הפונץ' הטעים והמחמם את הגוף והנפש

לזמרות ולזמרים, שהובילו בחן רב את השירים

ולחברות וחברי יגור, אשר הגיעו לשיר את שירת יגור.

ואחר כך התאושש, כמו שסבא אריה האמין, והתחיל לתת פירות - בדיוק כשאנחנו גדלנו. ורק לנו היה. אבל לא הרבה. כי שולה חילקה לכולם, והעונה היתה קצרה. כל פרי ופרי נעטף בנייר עיתון, כדי לזרז את ההבחלה. ולא מורחים שכבה עבה, כדי שישפיק לעוד פרוסת לחם. וגם כשהמרכולים התמלאו אבוקדו, וגם המרכולית, עדיין שלנו היה הכי מתוק והכי עמוק, ושולה המשיכה לחלק. והעץ גדל וגבה והעמיק שורשים, ובצל ענפיו גדלו שלושה דורות וחסו אורחים ובני משפחה מהארץ, מהעולם, מבני ישראל ובני ערב, והוא היה עמוד השדרה של המשפחה. וגם כשאבא הלך, נשאר זקוף.

בשבעה על אמא, ישבנו שם, תחת העץ, וחשבנו, מה נעשה איתו, עם העץ. והחלטנו להשאיר אותו שם. שיעבור הלאה, כמו לב שנשתל בגוף חדש. ומאז, פעם בשנה, מחכה לנו שקית אבוקדו על השולחן מתחת לעץ, שקטפו יאיר ופנינקה, בשבילנו. לב אל לב.

סיפורה של עפרי שרון

אני בחרתי לשיר את "שיר הפעמון". השיר הזה מלווה אותי כנראה מגיל שלוש. אני לא זוכרת את חגיגות ה-50, וגם לא את מלחמת יום כיפור, מה שאני כן זוכרת זה שהלכתי עם אמא שלי להקלטות של התקליט "ביתי בחיק כרמל" במועדון למטה (קרה או לא קרה? שאלה טובה), בנוסף, אני זוכרת שבאנו עם כל אנשי המשק לקבל בפואייה של המועדון את התקליט והאלבום.

ב-25 השנים האחרונות בהן אני גונת אני שרה את השיר הזה מידי שנה, כשאנו עוסקים בחג המשק. כל שנה אני משמיעה גם את "שיר הפעמון", ותמיד בפעם הראשונה שאני שומעת את הפתיחה עולות בי דמעות של התרגשות. ואם בהתרגשות עסקינן, בשנים הראשונות בגן ניסיתי להזמין את יורם טהרלב לגן ללא הצלחה, (הוא טען שהוא לא יודע לדבר עם ילדים קטנים). בשנת ה-70 למדינה מסיבות שונות הוא הגיע. הכנו לו תכנית שלמה הוא ישב ונהנה, השיא היה כשרקדנו את "שיר הפעמון". בסיום הוא אמר לאשתו ולי שהוא כל כך מרוגש, שזה שיר שהוא כתב לפני 50 שנה ושמאז הוא לא שמע אותו ולרגע לא חשב שמישהו זוכר אותו, ואז לראות 30 ילדים שרים את כל המילים, הוא פשוט לא האמין. לאחר מכן הוא הלך לקיקה, שהיתה הגננת שלו, והשאיר לי שם ספר עם הקדשה.

אור כרמי מספר את סיפורו

את השיר "על כל אלה" אני מכיר מאז שאני זוכר את עצמי. הוא היה מתנגן ומושר רבות על ידי אימי זכרה לברכה, שעזבה אותנו בשנה האחרונה. השיר הוא שיר תקווה ותפילה, בקשה וחזון למשהו טוב שיקרה, למשהו טוב שיבוא, לבקשת רחמים ושמידה עליונה, כדי שנהיה ראויים להיות פה ולחיות פה כחברה שווה אחת, כדי שנהיה ראויים לכבד אחד את השני ולקבל את השונה והאחר בחברה, ושנדע לסלוח ולאהוב.

הסיפור של מיכל קליבנר

בתקופת הצבא היה לי חבר שמאוד אהבתי. במלחמת ששת הימים הוא נהרג. למרות שהשתתפתי בהלווייתו, לא יכולתי להשלים עם זה שנהרג ותקופה ארוכה אחרי זה חיפשתי אותו בקרב אנשים. כששמעתי את השיר "בשביל אל הבריכות" בהופעתו של יורם טהרלב, סוף סוף הזמרת שאיתו הצליחה לשכנע אותי לצאת מעולם החלומות. בעיקר המשפט: "והיא יודעת שהוא לא יחזור לנצח, והיא עוד מתפללת שהוא רק

למי ומתי זה מתאים?

התוכן של פלאות הוא למעשה ידע גבוה, שכל אחת מאיתנו צברה עם השנים, בלימודים, בסדנאות ובקורסים שונים. לאורך השיחות בינינו הבנו שיש לנו רצון להנגיש את הידע הזה שיתאים לגיל צעיר יותר, כך שנערות יוכלו ללמוד ולתרגל אותו מוקדם ככל האפשר.

אפשר למצוא בערכות שאלות שמכוונות את הנערה להתבונן פנימה אל החלומות והרצונות שלה: כלים כמו הכרת תודה, מה לעשות במקרה של ריב, איך לווסת רגשות, איך להניע את עצמי לפעולה, איך לכוון את המחשבה שלי, כך שתתמוך בי ועוד ועוד.

ההתאמה תלויה ערכה ותלויה נערה, בגדול נערות מגיל 11-18 יוכלו למצוא ערכה אחת או יותר שתתאים להן ותיקח אותן למסע מרגש של התפתחות וגילוי עצמי.

כל זמן הוא זמן מתאים לקבל ערכה ולהיחשף לתוכן של פלאות.

הערכות מתאימות מאד כמתנת בת מצווה, כמתנה לכבוד סיום או התחלה חדשה (סיום יסודי, סיום חטיבה, סיום תיכון).

ועוד דרך מעולה לעבוד עם הערכות זה באופן קבוצתי - ניתן לרכוש חבילת ערכות לכל נערות השכבה, או לכל הנערות שחוגגות שנת מצווה, ולקבל גם ערכת הדרכה מסודרת, איך לעבוד איתן ולעשות עם הנערות תהליך אישי וקבוצתי.

איפה אפשר לראות את כל הערכות ומה שיש בהן?

וואו יש לנו אתר יפה! ובו אפשר לקבל הרבה מידע על התוכן שיש בערכות של פלאות, לראות דוגמאות של הערכות ושל הפריטים שבתוכן וכמובן גם חנות מקוונת, בה ניתן להזמין ולקבל עד הבית כל אחת מהערכות של פלאות.

ועכשיו עכשיו הכול במחירי השקה - אז הכי מוזמנים להכנס ולהתרשם וכמובן לקנות

חוץ מזה אנחנו גם באינסטגרם (plaat.and.more) ובפייסבוק, חפשו אותנו, שימו עוקב וכמובן, לייקים ותגובות ישמחו ויקדמו אותנו מאד.

יש עוד ערכות לנערות בשוק, מה מיוחד בפלאות?

באמת יש עוד ערכות ועוד הצעות להתפתחות אישית לנערות וזה נהדר, עבורנו זה סימן שיש צורך אמיתי לפתח תכנים איכותיים לנערות, שיאזנו, ולו במעט, את החשיפה לרשתות החברתיות, שם יש דגש על נראות

ליטל ברקן ומורן לויתן

אז מה זה בעצם פלאות?

פלאות זה מותג של ערכות התפתחות אישית לנערות. כרגע יש 3 ערכות, **תיבת פלאות** שהיא בעצם יותר מתנה, שמתאימה בול לבת מצווה (אבל תשמח כל נערה גם בימי הולדת אחרים), ובנוסף יש שני קורסים בסגנון DIY (עשי זאת בעצמך) של התפתחות אישית: **קורס אוצרות** המלווה את הנערה בהכרות וחקירה של 3 תחומי חיים משמעותיים לגיל ההתבגרות: אישיות, משפחה וחברות, ו**קורס מגשימות** שמציע מהלך מסודר של הגשמת חלומות.

איך הכול התחיל?

אנחנו, ליטל ברקן ומורן לויתן, חברות כבר עוד מעט 10 שנים, עשינו מלא דברים יחד, ההתחלה היתה בקבוצת הקמה של הדמוקרטי פה במועצה, המשכנו בכל מיני יוזמות ביגור כמו שוק תחפושות וצוותי חג שונים, ואז עבודה משותפת בבאלאנס, ותוך כדי דיברנו בלי הפסקה ולאט לאט גילינו שטוב ונכון לנו לעבוד יחד, ושאנחנו צוות מנצח. התחלנו לגלגל כל מיני חלומות וכיוונים לעשייה משותפת, וצייק צ'אק תוך שנתיים וחצי יצרנו את פלאות.

מה ההכשרה שלכן?

שתינו מגיעות מעולמות הטיפול והחינוך, ומלוות כל אחת בדרכה אנשים בתהליכי חיים שונים.

ליטל דרמטרפיסטית בהכשרתה, בעלת תואר ראשון בחינוך מיוחד, מורה לפיתוח קול-נפש ומנחת קבוצות.

מורן בעלת תואר ראשון בחינוך בהתמחות עם נוער בסיכון, מנחת קבוצות, בעלת ניסיון רב בעבודה עם אוכלוסיות קצה.

בכתיבה ביומן, לענות על השאלות שבו, הוא עוזר לי עם כל מיני דברים שאני עוברת עם חברות ועם המשפחה..."

מה התכניות שלך להמשך?

אנחנו ממשיכות לפתח תוכן וערכות נוספות, לגילאים שונים וכן לחוויות שונות שאדם פוגש לאורך החיים. יש לנו רצון לפתח את פלאות כקהילה, עם שפה ועשייה ייחודיים לה.

מה אתן מאחלות לעצמכן או לפלאות?

פלאות זה עולם שלם של ידע מעולמות תוכן שונים שרכשנו ותרגלנו לאורך החיים.

מהכרותנו את עצמנו ואת החיים למדנו שבכל גיל ובכל זמן יש אפשרות לשינוי פנימי, להתפתחות וללמידה. בגיל ההתבגרות יש באופן טבעי תהליך גדול של שינוי וגיווש זהות, כך שהתמיכה שהערכות של פלאות מציעה מתיישבת בדיוק על הצורך בהכוונה, בשאלת שאלות נכונות, בעזרה לייצר מרחב פנימי שקט של התבוננות, הכרות והטמעה של כלים ותפיסות מקדמות, שישרתו כל נערה הלאה אל חייה הבוגרים.

אנחנו מאחלות לכל נערה לפגוש, להכיר ולהתנסות בפלאות, לייצר לעצמה מרחב בטוח, לפגוש ולהאזין את עצמה.

וחיצוניות, והכול נורא מהיר ומיידי. טוב שיהיה שפע של אפשרויות, כי נערות צריכות לשמוע בקול רם ומכיוונים שונים שהן ראויות ויכולות ושוות.

הדגש בערכות שלנו הוא על שפה נגישה ומותאמת גיל, על עיצוב מהמם ושייקי על הומור וקלילות ובעיקר על כלים שאנחנו יודעות שעובדים ומייצרים שינוי.

יש נערות שכבר התנסו בערכה?

הנה דברים שאמרו אמהות ונערות שכבר התנסו בערכות:

אורית אמא של כוכב: "... ערכה מלאה במתיקות והזמנה לנערה להיות בדיוק כפי שהיא, לאהוב את עצמה וללמוד את עצמה בעיניים טובות. מורגש שכל אלמנט בערכה נוצר ונבחר בהמון מחשבה, רגישות ואהבה..."

אורטל אמא של עמנואל: "... זו מתנה אדירה שיש בה גם מן הפאן והאסתטיקה, אך בעיקר ערך חברתי ואישי עם תוכן חינוכי ואיכותי, בגיל המתאגר הזה. ממליצה בחום!!!"

עופרי בת 12: "...קיבלתי את הערכה של פלאות ונורא נורא התלהבתי מזה שיש לי ערכה משלי, משהו משלי שלא משנה מה קורה, אני יכולה לבוא ורגע לעצור ולהתרכז

שי לחג

דלת חדשה למרכולית, בהמשך לדיווח בדף מידע וקשר. בתמונה - עובדי המרכולית, אמיר תיכון ונתן ג'פריס. תודה למימי גרטמן, שפעלה לשכנוע המוסדות בצורך בדלת החדשה.

